

Mesterséges intelligencia – értünk vagy ellenünk

Alan Mathison Turing brit matematikus és kódfejtő 1950-ben jelentette meg később híressé vált publikációját a Mind című magazinban „Computing Machinery and Intelligence” címmel, melynek első mondata így hangzott: „Azt a kérdést javaslom megfontolásra, hogy tudnak-e a gépek gondolkodni?”. Bár a kérdést a maga komplexitásában máig sem válaszolta meg a világ, mégis valahonnan ettől az időponttól kezdve számíthatjuk a mesterséges intelligencia történetét. Turing ebben a cikkben fogalmazta meg a híres Turing-tesztet, melynek segítségével eldönthetőnek látta, hogy egy géppel vagy gondolkozó személlyel kommunikálunk – persze úgy, hogy nem látjuk a válaszolót, csak a leírt válaszait.

A Turing-tesztet 2014-ig egyetlen gép sem tudta teljesíteni és a 2014-es teszt eredményét máig is vitatják, hogy az Eugene Goostman névre keresztelt beszélgetőprogram valóban teljesítette-e a tesztet, de ettől függetlenül a mesterséges intelligencia témaköre fejlődésnek indult és mára a Gartner hype-görcbének a csúcsára érkezett. A neuronhálózatok, a Fuzzy-rendszerek, az evolúciós számítási technikák, majd mélytanulás (deep learning) egyre inkább a mai valóságunkba beépülő mesterséges intelligencia megoldások, melyek ugyan még messze vannak attól, hogy gondolkodjanak a szó emberi értelmében, de ugyanakkor sokkal hatékonyabban tudnak megoldani bizonyos problémákat, mint azt mi a természetes intelligenciánkkal tesszük. Már a jelenlegi alkalmazási lehetőségek is széles kört fednek le – ipari robotoktól kezdve az intelligens információfeldolgozáson keresztül az önvezető autók képességeinek a kiterjesztéséig – de a távoli jövőben még ennél merészebb elképzelések is megfogalmazódnak, amik már-már a sci-fik világának a határát súrolják.

Ennek a szekciónak az előadásai azonban megmaradnak a mérnöki realitás talaján és azt mutatják be a teljességre törekvés igénye nélkül, hogy milyen lehetőségeket nyújt számunkra a mesterséges intelligencia a közeljövőben, milyen esettanulmányok, fejlesztések, gyakorlati alkalmazások kerülnek fel a palettára. Az első három előadásban ebből kapunk ízelítőt. Már ebben a közeli időszakban is felsejlenek azonban ennek a diszciplínának az előnyei mellett a veszélyei, így nem kerülhetjük meg az információbiztonság kérdését, hiszen a minket körülvevő MI alkalmazások lassan többet tudnak rólunk, mint mi magunk. A negyedik előadás ezzel a rendkívül izgalmas kérdéssel foglalkozik.

Aki pedig távolabbra kíván tekinteni ebben a varázsgömbben, annak jó szívvel ajánlom a konferencia csütörtöki, „Technológia hajtóerők” című szekcióját, mely ennek a szekciónak szinte az egyenes folytatásaként is értelmezhető.